

en Forklaring af, hvorpaa denne Overbevisning fra min Side støtter sig, ligesom jeg, for saa vidt den høitærede Finantsminister søiede til, at han, dersom jeg virkelig var saa overbevist om, at de vestjydske Baner i ethvert Tilfælde vilde blive byggede, og byggede af den nuværende Regjering, ikke kunde indse, hvorfor jeg nu saa bestemt fordrede og saa stærkt længtes efter en Erklæring i saa Henseende fra Regjeringens Side, ogsaa skylder den høitærede Minister en Forklaring derom. — Jeg skal da nu begynde med det Første, og jeg skal altsaa forklare, hvorfor den høitærede Regjering efter min Overbevisning ikke vil undlade at paabegynde og fuldføre Anlægget af de vestjydske Baner, aldeles uafhængig af Bevillingen af Indkomstskatten. Denne min Overbevisning er selvfølgelig begrundet derved, at jeg har den store Tillid til den nuværende Regjering, at den ikke paa nogen Maade vil gjøre sig skyldig i at sidde et rent, klart og bestemt Lovbud overhørig. Dette er den ganske simple Forklaring af min omtalte Uttring. Dersom jeg havde behovet nogen yderligere Bestyrkelse for min Formening i saa Henseende, saa vilde jo i Dyrigt den Udtalelse, som vi iqaar hørte af den høitærede Justitsminister, have været mig mere end Bestyrkelse nok. Og, naar jeg søiede til, at jeg holdt mig forvisset om, at netop den nuværende Regjering vilde udføre det omhandlede Foretagende og altsaa ikke vilde overlade til Andre at sætte det i Værk, saa hidrørte dette ligeledes fra, at jeg paa dette Punkt har en saa god Tro og en saa urolkelig Tillid til den nuværende Regjering, hvorfor jeg ikke kan antage, at den skulde ville gjøre til et Kabinetsspørgsmaal et saadant Spørgsmaal som det, her foreligger, nemlig, om der skal finde en Formuesomflytning Sted af en Million Rd. mere eller ikke. Paa Grund af Uenighed om et Punkt som dette, har det aldrig kunnet falde mig ind, at der kunde opstaa en alvorlig Tanke hos Regjeringen, om at ville træde tilbage. Og, naar jeg endelig holdt mig forvisset om, at det vilde være ikke alene den nuværende Regjering, men ogsaa den nuværende Regjeringens enkelte Mænd hver for sig, i hvis Lod det vilde falde i Virkeligheden at bringe de omhandlede Foran-

staltninger til Udførelse, ja, saa hidrørte dette jo fremdeles fra en paa dette Punkt meget stærk Tillid til den høitærede Finantsministers Indsigt og til den ærede Finantsministers — jeg kunde vel kalde det — politiske Korrekthed, der maatte medføre, at han ikke vilde sætte sin Portefeuille paa et saa ringe Kort, som dette efter min fulde Overbevisning er. Jeg haaber, at den ærede Finantsminister baade paa egne og paa Regjeringens Vegne vil være fuldstændig tilfreds med den Forklaring, som jeg saaledes har givet af, hvorfor jeg iqaar udtalte min stærke Overbevisning om, at der paa dette Punkt ikke var nogen Fare paa færde. — Og, naar den ærede Finantsminister dernæst bemærkede, at han ikke ret kunde forstaa, hvorfor det, dersom jeg virkelig var saa sikker i min Sag, dersom jeg virkelig var saa vis paa, at de omhandlede Baner i ethvert Tilfælde — hvad enten Indkomstskatten maatte blive bevilliget eller ikke — vilde blive byggede og byggede lige hurtigt, ja byggede af den nuværende Regjering, saa egentlig kunde være mig saa magtpaaliggende at friste Regjeringen til igjennem Finantsministerens Mund at afgive en bestemt Erklæring i saa Henseende, ja, saa forekommer dette mig egentlig ogsaa at være let forklarligt. Det forekommer mig nemlig at være let forstaaeligt, at, medens jeg for mit eget Bedkommende ikke nærer den allerfjerneeste Tvivl i saa Henseende, saa kunde jeg dog vel nok nære nogen Frygt for, at de store Betæneligheder, der af den høitærede Finantsminister paa Regjeringens Vegne ere blevne udtalte ved under visse Forudsætninger at stride til Bærket, fra andre Sider kunde blive opfattede som — man tilgive mig Ordet — en Trusel eller som Noget, der skulde tynge særlig i Bægtstaaen ved Afgjørelsen af hin anden Sag, Sagen om Indkomstskatten. Det maatte selvfølgelig være mig om at gjøre, saavidt det stod til mig, at fjerne ethvert saadant efter min Forestilling uberettiget Tryk paa Afgjørelsen af hin anden Sag. Det var altsaa ingenlunde for gjennem Regjeringens Erklæring at opnaa nogen Bevilling for mit eget Bedkommende, at jeg meget ønskede at opnaa en saadan Erklæring. Det var, som sagt, ganske overflødigt. Men det